

gøre, saa bliver det ved den Lov, vi have. Derfor er det, vi med Føje tale om „Egtepagter med fritvalgt Indhold“. Det vi opnaa derved, er at give Folk en Frihed, en Ret til at ordne deres Anliggender efter deres Tylke, som de ikke have nu. Det kan jeg ikke noksom betone, den Ret have de ikke nu, Folk kunne aldeles ikke røre ved Lovens Forhold paa andre Omraader end Formuen; det skal være saa galt, som det nu er efter Loven; det er kun ved Formuen, de kunne gøre Forandringer og det endda kun i den Retning, det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) fandt saa stæbnsvanger, nemlig i Retning af Formuefællesskabets Ophævelse, ikke i Retning af dets Fuldbørrelse i Aand og Sandhed. Det er meget neimt for de ærede Egttemænd i denne Sal at staa og tale om, at de ville ikke have Talen om mit og dit ind i Egtestab. Nej, mine Herrer, naar det er „mit“ alt sammen, saa er det ikke saa underligt, at de ikke ville have Talen ind om „dit“, det er Sagen! De Herrer skulle være lidt varssomme med at bruge den Slags Udtryk. Jeg tror slet ikke, De mene det saa slem, men de skulle hufte paa, hvor ilde det lyder at høre den Slags Udtalelser fra dem, der nu have hele Magten og Myndigheden. Det minder i alt for høj Grad om den gamle Præsts bekendte Ytring, da man talte til ham om en Forandring paa det ægtstabelige Omraade: Nu har jeg i 40 Aar befundet mig vel ved den Ordning, vi have, hvorfor skulle vi da have en Forandring? Vi maa ikke glemme, mine Herrer, at hvor usseligt det end var, at der ikke i et Egtestab var Tale om mit og dit, og hvor usseligt det end var, at de to Egtfæller sammensmeltede til een Person — hvad jeg er saa ganske enig med det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (Paulin) i, at de burde gøre, da det vilde være det kristelige og sædelige og humane Ideal — saa maa vi ikke glemme, at det er Mennesker, skrøbelige Mennesker, syndige Mennesker, vi have at gøre med, ogsaa dem, der ere i Egtestab, og de smelte nu en Gang ikke altid sammen. Og der, hvor de ikke gøre det, og hvor Striden kommer af Grunde, som vi ikke ere Herrer over og ikke kunne ophæve, der er det, man med Billighed kan forlange, — og det er det, jeg maaste som Sag-

fører har haft mere Anledning til at gøre end mange andre — at man har et Sted at vise den hen, der har lidt Uret, for at saa sin Ret. Og det have vi ikke nu; thi, som det hedder i Betænkningen: „Hvor der ingen Lov er, staa Lovens“ — det vil naturligvis sige den almindelige Lovgivnings eller Rettens — „Haandhævere magtesløse“. Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm) ønskede, at jeg vilde give nogle positive Oplysninger med Hensyn til, hvad der skulde staa i en Egtetpagt. Ja, det vilde blive for vidtløftigt at komme ind paa den Side af Sagen nu. Lad mig blot i al Korthed citere et Par Bestemmelser i den ny tytte Lovbog, som jeg mener, det kunde være godt at hvide Mærke i, og som jeg mener kunde danne et meget passende Grundlag for de Formularer til Egtetpagter, som jeg antager ville komme, hvis dette Forslag vedtages. Der er f. Eks. en Bestemmelse, det er Art. 1336 — med den højt ærede Formands Tilladelse skal jeg ogsaa oplæse dette — der i min Oversættelse lyder saaledes: „Egtfællerne ere over for hinanden forpligtede til ægtstabeligt Livsfællesskab. Fremstiller Egtfællens Forlangende om Gennemførelse af Fællesskabet sig som et Misbrug af dens Ret, saa er den anden Egtfælle ikke forpligtet til at efterkomme det.“ Her i Landet er jo ikke Tale om det; her skal Konen — hvor det drejer sig om det fælles — lytstre. Der staa videre i Art. 1337: „Konen er ikke forpligtet at efterkomme Mandens Afgørelse, hvis den fremstiller sig som et Misbrug af hans Ret.“ Eller videre: „Manden har at hvide Konen Underhold i Forhold til hans Livsstilling, Formue og Erhvervsøevne. Underholdet skal ydes paa den af det ægtstabelige Livsfællesskab paabudte Maade.“ Det er en saa human Bestemmelse, som vi ikke kende nu her i Danmark; her skal Konen have Fattigunderstøttelse og dermed lade sig nøje i alt Fald indtil Manden jager hende væk. Eller videre i Art. 1374: „Giver Mandens Forhold grundet Anledning til at befrygte, at Konens Ret vil blive tilfidesat paa en for hendes indbragte Guds væsentlig stabelig Maade, kan Konen forlange Sikkerhedsstillelse af Manden.“ Det har hun ingen Ret til herhjemme; hun maa se paa, at det hele gaar i Smadder, og har ingen Steder